

VŽEPŘE SE VŠEM
JEHO OČEKÁVÁNÍM...

REBELKA

Autorka bestselleru *Čtvrté křídlo*

REBECCA
YARROS

REBELKA

Rebel

Copyright © 2017 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Patschová, 2025

Cover © Elizabeth Turner Stokes, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6800-4 (pdf)

REBELKA

REBECCA YARROS

přeložila Jana Patschová

*Emily Lynn, mé malé Rebelce, mé inspiraci,
mému nejmilejšímu svatebnímu daru, mé partnerce
při maratonovém sledování seriálu One Tree Hill,
mé přítelkyni, a především mé dceři. Nikdy
nepochybuj o tom, že jsi změnou,
kterou svět potřebuje.*

1.

PENNA

LAS VEGAS

Ten klučina pořád zíral.

Stála jsem v hale hotelu Bellagio, procházela si přijaté zprávy a většinu z nich bezostyšně ignorovala, a když jsem opět vzhlédla, všimla jsem si, že ze mě ten vytáhlý puberták ještě nespustil upřený pohled. Měl na sobě čepici Fox Motocross a tričko Nitro Circus World Games a podle toho, jak těkal očima mezi mnou a obrazovkou mobilu, bylo jasné, že mě poznal.

Naštěstí mi právě někdo zavolal, takže jsem mohla přestat myslet na fakt, že s největší pravděpodobností právě sdílí moji polohu na internetu.

Skvělé.

Malý John: VŠECHNO JE DOMLUVENO.

Penna: DÍKY. ZA PATNÁCT MINUT PŘED HOTELEM?

Malý John: POŘÁD SI MYSLÍM, ŽE JE TO BLBEJ NÁPAD.

Penna: JO, TO JE MI JASNÝ.

Strčila jsem telefon do zadní kapsy džínů a dívala se, jak se chlapec vydává mým směrem, přičemž se nezapomněl ohlédnout za rodiči, aby si ověřil, jak daleko pokročili v procesu přihlašování.

„Promiňte?“ promluvil na mě a hlas mu přitom přeskočil.

„Copak bys potřeboval?“ zeptala jsem se s úsměvem.

„Je mi to trapné, ale nejste náhodou... Rebelka?“

Dostal mě.

„To si piš, že jsem.“ Přinutila jsem obličejové svaly, aby udržely úsměv.

Kluk na mě vytřeštil oči a já zjistila, že se na něj usmívám upřímně.

„Já vás miluju.“ Zrudl jako rak. „Teda chci říct, že se na vás děsně rád dívám. Sakra. Nejsem žádný stalker nebo tak něco.“

Smích mi jemně roztrásl ramena. „Neboj. Vím přesně, jak jsi to myslel.“

Udělal jsme si spolu několik fotek a klučina se ocitl v mém nebi.

„Mohl bys mi udělat laskavost?“ zeptala jsem se ho, když jsem mu podepisovala čepici.

„Pro vás cokoli.“

„Můžeš počkat pár hodin, než to dáš na sociální sítě? Je to opravdu důležité.“ Věděla jsem, že to ten kluk dost možná nevydrží, ale když mi to slíbil, cítila jsem se o něco líp.

„Jo, jasně. Žádný problém!“ přitakal nadšeně.

„Díky.“ Vrátila jsem mu čepici a všimla si, že se k nám blíží jeho rodiče.

Už jsem se otočila směrem k baru a chtěla odejít, když na mě zavolal: „Rebelko, znamená to, že jsi zpátky?“

„To se brzy uvidí,“ odpověděla jsem mu a zmizela.

Pokaždé mě vyvedlo z míry, když mě někdo poznal na veřejnosti. Pořád mě překvapovalo, že jsme se stali natolik slavnými, ale tentokrát mi to připadalo jiné. Možná to bylo tím, že jsem byla poprvé sama za sebe – bez Paxe, Landona, Nicka...

i bez Brooke. Ale třeba svou roli sehrál fakt, že jsem za posledních několik měsíců s Odpadlíky neprovedla žádný kaskadérský kousek.

Ne. O to nešlo. Vykojilo mě, že mě ten kluk poznal ve chvíli, kdy jsem ani já sama nevěděla, kým vlastně jsem.

Rebelka. Tuhle přezdívku jsem si vysloužila už jako malá, protože jsem se nikdy nepodřizovala společenským normám, které od své holčičky očekávali rodiče. Domečky pro panenky jsem vyměnila za motokrosově motorky, snowboardy, padáky a bungee lana. Místo plesů jsem se účastnila X Games. Vzdo-rovala jsem všem trendům a získala zlatou medailu ve whipu, což byla až do té doby výhradně mužská disciplína. Místo toho, abych se přidala k ženské dobrovolnické lize, podlehl jsem své závislosti na adrenalinu a extrémních sportech a spolu se třemi nejbližšími přáteli, kteří se stali mými bratry, založila Odpadlíky. Nejlepší způsob, jak mě donutit něco udělat, bylo říct mi, že to nedokážu. V té chvíli se ve mně probudila Rebelka.

Jenže tentokrát to bylo jiné.

Tentokrát jsem se bouřila proti svým přátelům – porušovala jsem pravidla.

Když jsem mířila k baru, kde jsme se měli potkat s Patrickem, hluk z kasina zkoušel, co vydrží moje uši. Věděla jsem, že volné tílko, úzké džíny a černé tenisky Vans se do baru zrovna moc nehodí, ale byla jsem zvyklá vyčnívat.

Rychle jsem přelétla pohledem po místnosti a zjistila, že Patrick tu ještě není, a tak jsem zamířila k baru a opřela se o jeho žulovou desku.

„Co si dáte?“ oslovila mě barmanka.

„Ledovou vodu s citronem, prosím,“ objednala jsem si a posadila se na židli.

„Hned to bude,“ odvětila a odešla splnit objednávku.

„Žiješ nebezpečně?“ zeptal se mě muž, který seděl vedle mě, a já v jeho hlubokém hlasu zaznamenala jemný nádech přízvuku.

Otočila jsem se k němu a skoro zalapala po dechu. *Fakt odzbrojující úsměv.* Ten chlap byl tak nádherný, že jsem od něj nedokázala odtrnout zrak. Měl krátce střižené husté černé vlasy, čokoládově hnědé oči s hlubokým pohledem, opálenou pokožku a úsměv, který mě přiměl opřít se o bar a doufat, že alespoň nebudu slintat až na zem. Všimla jsem si dolíčků v jeho tváři a... *Sakra, ty jeho ruce mě vzrušovaly víc než porno.* Rukávy košile měl vyhrnuté tak, že odhalovaly vzrušující křivky jeho bicepsů. Ucítla jsem chvění v břiše a uvědomila si, že takhle moje tělo nereagovalo na přitažlivého chlapa už celé roky.

Zvedl obočí a jeho úsměv se změnil v nebezpečně sexy – byl si více než vědom toho, jaký vliv na mě má, ale působilo to spíš hravě než namyšleně a slizce, jak jsem byla zvyklá. Taky jsem se usmála a sama nad sebou zavrtěla hlavou. Byla jsem v jednom kuse obklopena sexy muži s vyrýsovanými svaly a teď jsem se rozplývala nad úplně cizím chlápkem v baru.

Cizím chlápkem, který mě neznal, nevěděl, co dělám ani čím jsem si v posledních třech měsících prošla.

„Já jsem Cruz,“ představil se a otočil se na barové židli tak, aby se mi díval přímo do očí.

„Já se jmenuju Pen... Penelope.“ Moje celé jméno mi znělo divně, protože jsem si vždycky říkala Penna. Ale dneska jsem Penna nebyla. Ani Rebelka. Sakra, vždyť já ani nevěděla, kdo vlastně jsem.

„Penelope,“ zopakoval a jako by mé jméno svým přízvukem pohládl.

Ať to bylo jakékoli jméno, z jeho úst znělo báječně. Co jsem to zaslechla? Že by španělštinu? Ne tak úplně, ale stejně jsem z toho, jak mluvil, šla do kolen.

„Dneska nepiješ?“ zeptal se a palcem přejel po své ještě plné sklenici. Neměl snubní prsten.

Poděkovala jsem barmance, která mi podala vodu s citro-nem, a položila na bar pětidolarovou bankovku. Pak jsem se otočila zpět ke Cruzovi.

„Ne. Potřebuju mít čistou hlavu.“

Všimla jsem si, že zvedl jedno ze svých černých obočí. „Jsi nezletilá?“

„To bys chtěl vědět, co?“ *Že by se mnou flirtoval?* Já jsem na to nikdy nebyla. Možná před kamerami a pro fanoušky, v osobním životě nikdy.

„Ano, to bych rád,“ odvětil a naklonil se ke mně.

Napodobila jsem jeho pohyb a zašeptala mu do ucha: „Jsem pod zákonem a přišla jsem sem jen proto, abych tě dostala do pořádných problémů.“ Bože, jak ten voněl – jako teplá, drahá kolínská... a ještě něco, co jsem nedokázala pojmenovat.

Svraštil čelo, jako by se snažil přijít na to, jestli si dělám legraci, nebo ne. Nakonec jsem se rozesmála a můj smích zněl vesele, uvolněně. „Dělám si legraci. Je mi jednadvacet. Vlastně příští měsíc oslavím dvaadvacet.“

„Díky bohu.“ Pohled v jeho očích rozbouřil všechny hormony, které v mém těle doteď spaly. Dala jsem si další doušek studené vody a doufala, že ochladí části mého těla, které se v tu chvíli rozhodně neměly rozehřívat.

Než jsem stačila spadnout hlouběji do jámy lvové, ucítila jsem, jak mě někdo pořádně plácl po zadku. *Sakra, to ne.*

Pootočila jsem se, loktem zasáhla chlapa, který stál za mnou, načež jsem se otočila úplně, přišpendlila ho na bar a zatlačila mu rukou na krk.

Zasranej Patrick.

„Klid, Rebelko. Jen jsem chtěl vyzkoušet, jestli máš pořád ještě ten svůj postřeh,“ vysvětloval s úlisným úsměvem, ruce zvednuté nahoru.

„Drž ty svoje zasraný pracky ode mě dál a pamatuj si, že jestli se ještě jednou dotkneš mého zadku, poteče ti krev.“

Podíval se na mě s předstíraným překvapením. „No teda, copak takhle mluví dáma?“

„Zavři klapačku, Pate. Kdyby tu byli Pax s Landonem, nikdy by sis ke mně tohle nedovolil.“ Uvolnila jsem sevření jeho krku

a sedla si na barovou stoličku. Bylo mi jasné, že Cruzovi teď nejspíš připadám jako psychopatka.

Patrick se na mě znovu usmál, sedl si na stoličku vedle mě a ukázal na televizi nad barem, kde sportovní kanál právě vysílal sestřih z dnešních X Games. „No, jenže oni tu nejsou. Proto jsi mi taky volala, ne?“

„Volala jsem ti, protože jsi jediný z Odpadlíků, který není na druhém konci světa nebo v Aspenu, a já potřebuju někoho, komu můžu věřit.“ Pohledem jsem letmo zabloudila ke Cruzovi, který se otočil zpět ke svým přátelům.

Tak to bude lepší. Stejně by mezi námi k ničemu nedošlo.

„Jo, no, moje parketa jsou spíš letní hry,“ pokrčil rameny Patrick a přitáhl mou pozornost zpět k sobě. Na Odpadlíka byl docela průměrný. Vynikající sportovec, ale ne nejlepší. Hezký, ale... no, Cruz to nebyl. Naklonil se ke mně a já jsem ucítila, jak mi tvář ovanul jeho horký dech. „Vidíš a já doufal, že jsi mě chtěla vidět o samotě.“

Zamrkala jsem a odtáhla se. To přece nemohl myslet vážně. Nebo ano?

„Ty jsi pil?“ zeptala jsem se a doufala, že se mýlím. Jistě, Odpadlíci se chovali bezhlavě, nebezpečí měli v krvi, ale jednu hranici jsme nikdy nepřekročili – nikdy jsme nemíchali kaskadérské kousky s alkoholem. Taková blbost by nás mohla stát život.

Pokrčil rameny. „Dal jsem si pár panáků. Nic, s čím by sis měla dělat starosti. Pořád můžu skákat.“

„To teda nemůžeš.“ Odvrátila jsem pohled a sledovala, jak se moje plány rozplývají rychleji než led ve sklenici s vodou.

„Co to povídáš? Jasně že můžu.“

Pohledem jsem se vrátila zpátky k němu. „Nepřipadá v úvahu. Je to nebezpečné.“ Co jsem měla dělat? Vzdát to? Počkat a zavolat posily? Přiznat, že to sama nezvládnou?

Jeho upřený pohled ztvrdl. „Kdo si, sakra, myslíš, že seš, že o tom rozhoduješ?“

Náhle mě zaplavila ledová vlna hněvu a já jsem naprosto přesně věděla, co říct. „To já Odpadlíky zakládala. Patřím k původním členům. Tohle je můj kousek. Vybavení je taky moje a říkám ti, že už s tebou nepočítám.“

Vstal z barové židle a střelil po mně posměšným pohledem. „Jdi do prdele, Penno. Jednou tě někdo srazí z toho piedestalu, na kterém si myslíš, že stojíš. Všichni vědí, že jsi zlomená. Vyřeš si ty svoje sračky sama. Já jdu.“

Odešel bez jediného ohlédnutí a já si najednou přála, aby moje sklenice byla místo vody plná vodky. V jedné věci měl pravdu – byla jsem zlomená. Nepříznávalo se mi to lehce, ale vzhledem k tomu, že jsem se zažívala ve Vegas, zatímco moji nejlepší kamarádi právě v Aspenu oslavovali medaile z X Games, to byla pravda.

Měla jsem tam být – závodit s nimi a proti nim. Rebelka by tam jela. Byla tvrdá, inteligentní, věděla, co umí, a znala svoji hodnotu. Jenomže já jsem Rebelku nechala ležet na podlaze arény v Dubaji, rozdrčenou pod tíhou stadionového osvětlení a motokrosové motorky. Motorky, která na ni spadla vinou její vlastní sestry.

Poslední tři měsíce jsem se cítila jako obyčejná Penna, a ať jsem dělala cokoli, nedokázala jsem v sobě Rebelku probudit. Neuměla jsem ji přimět, aby vstala, aby si všimla, že chřadnu.

Lékaři mi nohu dali dohromady před měsícem, těsně před Vánocemi, ale já jsem si vymýšlela všechny možné vytáčky, abych nemusela nasednout na motorku, sněžný skútr nebo na cokoli, co mě pojilo s původními Odpadlíky. Po měsících v sádře jsem byla z formy, ale rehabilitovat nepotřebovalo jen moje tělo. Měla jsem zamlženou mysl, nedokázala se soustředit a bo-lelo mě zlomené srdce. Chyběl mi jediný člověk, kterého jsem postrádat nesměla – Brooke.

Dnes večer jsem měla po dlouhé době opět dokázat, že mi image drsňačky nepatří náhodou. *No, tak to je smůla. Sama do toho jít nemůžeš.* Tohle pravidlo bylo stejně důležité jako to

o alkoholu. Dávali jsme si pozor, abychom zůstávali čisti, střízliví a všechny kaskadérské kousky jsme prováděli ve dvojicích.

„Jsi v pořádku?“ Moje okénko sebelítosti přerušil Cruzův hlas.

„Jo,“ ujistila jsem ho, ale úsměv jsem na tváři vykouzlit nedokázala. „Právě se mi drasticky změnily plány na dnešní večer.“

„A to k lepšímu, pokud myslíš toho debila, co ti sahal na zadek.“

„Ty jsi to viděl, co?“ zeptala jsem se, vděčná, že sportovní kanál přepnul na hokejové sestřihy.

„Jo. Byl jsem připravený ti pomoci a hájit tvoji čest, ale hned jsem viděl, že si docela dobře poradíš sama.“ Pozvedl sklenku svým směrem, ale hned ji zase položil, aniž by se z ní napil.

„Díky.“ Většinou jsem pobývala ve společnosti chlápů, jako byli Pax a Landon, a tak se mi málokdy poštěstilo moci se postavit sama za sebe. Byl to zvláště příjemný pocit, když mě někdo považoval za silnou a sebevědomou.

Do baru vešla svatební společnost a nevěsta v bílých šatech bez ramínek z konfekce, které nádherně kontrastovaly s její kakaově hnědou pletí. Naklonila se přes bar vedle mě, a když k ní barmanka hned nepřišla, hvízdla.

Holka, jak má být.

„Potřebuju sodovku. Moje kamarádka si zničila šaty,“ oznámila.

„Tak co si počneš s dnešním večerem, když tvoje původní plány ztroskotaly?“ nadhodil Cruz.

Podívala jsem se na telefon. Malý John čekal venku.

„To kdybych věděla.“ Co jsem si měla počít? To byla otázka za milion dolarů.

„Moc toho v plánu nemáme,“ řekl a kývl hlavou směrem ke svým přátelům, „ale budu moc rád, když se k nám připojíš. Nebo spolu můžeme ještě chvíli posedět tady a nepít,“ navrhl a věnoval mi další úsměv, z něhož se mi málem zastavilo srdce.

Než jsem stačila cokoli odpovědět, zavolali na něj kamarádi. „Popřemýšlej o tom,“ řekl a otočil se zpět ke svým přátelům. „Holka, já bych o tom nejen přemýšlela. Já bych do toho šla po hlavě,“ řekla nevěsta.

Málem jsem vyprskla. „Prosím?“

„Nepros a šup do akce,“ ponoukla mě a znovu si Cruze změřila od hlavy k patě.

Přišla k nám blondýnka, na jejíchž světle zelených šatech zářila rudá skvrna. „Nemůžu uvěřit, co jsem to udělala,“ lamentovala s jižanským přízvukem.

„Tím se netrap. Fotky už máme a na ten večírek si vezmeš něco jiného,“ uklidňovala ji nevěsta. „Kromě toho nebyly bychom to my, kdyby se něco nepokazilo.“

„Dali ti něco?“ zeptala se zrzka, která se k nim připojila.

„Tady to je.“ Barmanka jim přes pult podala malou láhev.

Dívka zaplatila účet za sodovku. „Díky. Ember, vezmeš si to na starost?“

„Jo, jdu na to,“ odpověděla zrzka a pustila se do čištění blondýnčiných šatů.

Nevěsta se otočila a opřela se zády o bar. „Tak co, vyjdeš si s ním?“ zeptala se mě a kývla směrem k Cruzovi.

„Já... ehm... nevím.“

„Měla bys. Když se na mě naposledy někdo takhle podíval... no, abych to zkrátila, vzali jsme se,“ řekla s úsměvem a já si všimla, že hledí směrem ke dveřím.

Cinkl mi mobil a ve stejnou chvíli jsem zaznamenala, že se k nám blíží tři muži.

Malý John: TAK JDEŠ, NEBO CO? ČAS BĚŽÍ.

Polkla jsem a v hlavě mi běžely všechny možné scénáře. Co kdybych do toho šla sama? Landon a Pax by se zlobili, ale já jsem věděla, že stejně budou celí bez sebe, až zjistí, že jsem si je nevybrala za parťáky. Nebo bych to měla skrečovat? Jenže co

když pak už nenajdu odvalu se vrátit? Nikdy jsem nebyla ten typ holky, co nejdřív nohou zkusí, jestli je voda teplá. Pokaždé jsem rovnou skočila.

„Vážně, jdi do něj,“ naléhala nevěsta, načež ji podepřel veliký muž ve smokingu.

„Konec řečí,“ přerušil ji s úsměvem. „Joshi, otevřeš dveře?“

„Jdi do něj!“ křikla nevěsta nahlas a cestou ven mi věnovala poslední úsměv.

„Prosím,“ zasmál se další muž, který otevřel dveře, jimiž šestice vyšla ven.

Palcem jsem otřela orosenou sklenici a pohlédla na Cruzův nedotčený drink. *Možná...* Bylo to šílené, stejně jako to, co jsem se právě chystala udělat.

„Tak co, jdeš s námi?“ zeptal se Cruz a otočil se ke mně. Jeho přátelé mezitím vstávali, byli na odchodu.

Skoč. V tom jsi přece dobrá.

„Co víš o skákání padákem?“

Zvedl obočí. „Vsadil bych se, že víc než ty.“

„Tak to bys prohrál,“ opáčila jsem s úsměvem, který jsem nedokázala potlačit. Pokaždé, když se naše pohledy setkaly, cítila jsem zvláštní nervozitu, ale přesto mi nikdy nebylo líp.

„Tak nějak mě to nepřekvapuje,“ odpověděl pomalu.

„Cruzi, jsi připravený?“ zeptal se jeden z jeho kámošů.

Naklonil se ke mně a tázavě se na mě podíval.

„Mám lepší nápad,“ řekla jsem tiše.

„Povídej.“

„Chtěl bys se mnou podniknout něco hodně nebezpečného?“ Zadržela jsem dech, protože jsem pochopila, že se na mě jen nedívá. Došlo mi, že mě *vidí*. Během těch několika vteřin jsem si před ním připadala nahá, přestože pohledem neopouštěl můj obličej. Instinkt mi napovídal, abych se odvrátila, jenže jeho oči byly stvořené k tomu, aby se v nich člověk utopil, a mně už se to celkem dařilo.

„A co mi sdělit nějaké podrobnosti?“

„Nic takového. Buď do toho jdeš, nebo ne,“ oznámila jsem a můj hlas zněl suverénněji, než jsem původně zamýšlela.

„Cruzi?“ promluvil na něj kamarád.

Sledovala jsem, jak v duchu přemýšlí, načež pomalu přikývl. „Jděte beze mě. Přidám se později,“ řekl, aniž by ze mě spustil oči.

Srdce mi poskočilo a tep se mi zrychlil. *Sakra, já to opravdu udělám.* Bože, doufala jsem, že nelhal – že má zkušenosti. Jaká byla šance, že skončím v baru vedle někoho, kdo by tohle dokázal?

Osud, našeptávalo mi srdce.

Mlč, oponoval mu mozek.

Ze zásady jsem se nezamilovávala. Zamilovaný člověk je měkký, slabý.

„Tak jdeme?“ zeptal se a vstal, jakmile jeho kamarádi odešli.

Dotkla jsem se nohama země. Páni. Přestože jsem měřila přes sto sedmdesát centimetrů, byl o dobrých deset čísel vyšší. A to jeho *tělo*. Byl svalnatý, možná ještě víc než Pax, což ani zdaleka nebylo jednoduché, a jeho vyrýsované paže mi napovídaly, že zbytek jeho těla rozhodně nebude zaostávat.

Společně jsme se vydali před hotel, kde čekal Malý John.

„Abych k tobě byla zcela upřímná, to, co se chystáme udělat, je možná trochu nelegální,“ připustila jsem a vedla ho k Malému Johnovi, který postával venku.

„Ty jsi vážně samé překvapení,“ řekl tiše, když mi přidržel dveře.

„Nemáš ponětí.“

Dneska jsem dost překvapovala i sama sebe.

2.

C R U Z

LAS VEGAS

Když nasedala do černého sedanu, který na nás čekal před Bellagiem, sklouzl jsem pohledem k jejímu zadku. Zakládal jsem si na tom, že nejsem misogynní kretén, ale ten zadek se nacházel přímo před mýma očima, dokonale kulatý a svůdný, obepnutý džíny, které vypadaly, jako by byly ušité přímo na míru.

„Tak jdeš?“ zeptala se z auta a oblékla si koženou bundu.

Napadlo mě, že tohle je buď začátek skvělého příběhu, nebo horor. Ať tak, či onak, věděl jsem, že do toho půjdu.

Vklouzl jsem na kožené sedadlo, a než jsem si stačil zapnout bezpečnostní pás, už jsme se rozjeli. Zpoza volantů se ke mně ohlédl plešatý muž, načež odbočil na hlavní silnici.

„Ty nejsi Patrick.“

„To nejsem,“ potvrdil jsem a všiml si, jak ten muž vytřeštil oči.

Byl to její řidič? Bodyguard? *Prosím, ať to není žárlivý přítel.*

„Jed,“ nařídila mu Penelope a zadívala se z okna. „Patrick byl opilý, tak jsem ho z toho musela vynechat.“

„Děláš si srandu?“ zahřměl ten chlap.

„Ne. Byl v takovém stavu, že bych ho do výstroje v žádném případě nepustila.“

Čekali jsme na zelenou a chlápek poklepal prsty na volantu. „Sakra. Dobře a kdo je teda tohle?“

„Malý John, tohle je Cruz. Cruze, tohle je Malý John. Je to náš manažer, který zodpovídá za kaskadérské kousky, a opravdu blízký přítel,“ vysvětlila Penelope.

Malý John. Jako v Robinu Hoodovi?

„Tak jo,“ odtušil jsem a snažil se pochopit, o co tady jde. Manažer zodpovědný za kaskadérské kousky... Sakra, kdo je tahle holka?

„A z čeho máš dojem, že to zvládne? Nebo jsi prostě sebrala prvního hezkýho chlapa, na kterýho jsi narazila v hale?“

„Vlastně jsme se potkali v baru,“ opravil jsem ho, načež jsme se znovu rozjeli a zahrnuli do boční ulice.

„Do prdele, Penno. Co si, sakra, myslíš? Nemůžeš prostě zapnout do výstroje někoho, kdo zrovna projde kolem, a čekat, že to všechno nějak vyjde. Pax s Landonem zešílí.“

„To není můj problém,“ odpověděla Penelope, ale všiml jsem si, jak se napjala.

Možná že oni jsou ti, kteří budou žárlit.

„Jasně že ne. Budu to s nimi muset řešit já. A tohohle taky,“ ukázal volnou rukou mým směrem, „až ho necháš zabít.“

„Říkal, že umí skákat,“ namítla.

„Nepovídej.“ Zastavili jsme za kasinem a hotelem Linq a Malý John konečně vybuchl. „A co má za sebou? Pár tandemových seskoků s kámošem, aby si to mohl odškrtnout ze seznamu věcí, co chce stihnout před smrtí? Může se vážně zranit, Penno.“

Tak jo, to by stačilo.

„Hele, netuším, co se tady chystá ani kdo jste, ale mám za sebou skoro sto seskoků s 82. výsadkovou divizí. Nejsem v tomhle oboru zrovna nováček.“

Tím oznámením jsem si vysloužil překvapený pohled od nich obou, ale mnohem víc mě potěšilo, jak se Penelope rozšířily modré oči. Působila na mě jako dívka, kterou není snadné ohromit.

„Ty jsi v armádě?“ zeptal se Malý John.

„Sloužil jsem tři roky,“ odvětil jsem.

„Děkuju za tvoji službu,“ řekla Penelope tiše. „Teď se cítím trapně, že jsem tě poučovala o skákání,“ omlouvala se a roztomile přitom nakrčila nosík.

„Nic si z toho nedělej. Budeme tu celou noc jen tak sedět? Vzpomínám si, že mi jedna krásná dívka slíbila něco nebezpečného a tak trochu nelegálního.“

„Trochu?“ vyštěkl Malý John. „Co jsi mu řekla?“

„Hele, bylo to poněkud impulzivní rozhodnutí.“

„Ty že by ses rozhodovala impulzivně? To si ani neumím představit,“ odvětil sarkasticky.

„Přestaň se chovat jako blbec. Můžeme jít na to?“

Zamumlal něco o tom, že ho nejspíš zabijí, načež otevřel dveře. Následovali jsme ho a sešli se u kufru, kde nám Malý John podal dvě tašky s postroji a helmami. Zřejmě jsme měli skákat z něčeho a vzhledem k tomu, že v dohledu nebylo žádné letiště, muselo jít o base jumping neboli skákání z pevných výškových bodů, což bylo sakra nelegální.

„Tak co, ještě sis to nerozmyslel?“ zeptala se Penelope, přehodila si výstroj přes rameno a propletla si téměř po pás dlouhé blond vlasy zadní stranou kšiltovky. Na to, jak byla štíhlá, s tím batohem zacházela, jako by nic nevážil.

„Vzhledem k tomu, že přesně nevím, co se chystá, je to trochu nefér otázka.“ Vzal jsem si černou kšiltovku, kterou mi podala, a nasadil si ji na hlavu.

Natáhla ruku a já se podíval směrem, kterým ukazovala, abych spatřil High Roller, nejvyšší ruské kolo na světě. „To si děláš srandu? Vždyť to kolo...“

„Je vysoké sto sedmdesát metrů,“ přerušila mě a vzápětí následovala Malého Johna k zadní části budovy. Prošli jsme pod obrovskou kovovou plošinou, která sloužila k nástupu pasažérů, a mně hlavou vířily myšlenky stokrát rychleji, než se točilo samotné kolo. „Nemusíš to dělat, jestli se bojíš,“ prohodila.

Já a bát se skákat? To sotva. Jenže co kdyby mě u toho chytili? To by mohlo zničit všechno, na čem jsem posledních osm let dělal. Jakkoli byla tahle holka nádherná, okouzlující a naprosto smyslná, prostě jsem nemohl kvůli jednomu nelegálnímu skoku zahodit úplně veškerou svoji práci.

Otočila se a podržela mi dveře. „Jestli nás chytí, což se však nestane, půjde maximálně o nedovolené vniknutí a to je přeštek, za který nás leda pokárají. Podívej, nenutím tě do toho. Klidně můžeš hned teď jít pryč, nebo se se mnou projet nahoru a zpátky dolů, ale taky můžeš beze všeho skočit.“

Dívala se na mě a řečí těla mi víc než okatě dávala najevo, že jí je srdečně jedno, jak se rozhodnu. Ona udělá přesně to, proč sem přišla. Jenže v jejím pohledu jsem četl něco jiného. Poznal jsem, že je zlomená, vysílala ke mně zoufalou prosbu, která mě zasáhla způsobem, o němž jsem si myslel, že už mě nemůže rozhodit.

Sakra, jak jsem se mýlil.

Nestála přede mnou žádná pověstná panenka v nesnázích. Trápila se, ale nehodlala o tom říct ani slovo a to spustilo všechny poplašné signály v mé hlavě a probudilo rytířský instinkt, který mi babička vždycky vtoukala do hlavy.

Sakra. Do prdele.

Riskování jsem neměl zrovna v krvi, spíš naopak. Žil jsem život, jako bych hrál šachovou partii, a byl jsem si dokonale vědom důsledků svých činů na sedm tahů dopředu. Možná to bylo tím, že jsem věděl, že zítra na několik měsíců odjízďím, možná jsem si nalhával, že mi v tuhle chvíli chybí adrenalin. Nehodlal jsem ale sám sobě zbytečně něco namlouvat. Bylo to kvůli ní – té úžasné ženě, kterou jsem potkal sotva před hodinou.

Přestupkem bych si zrovna nepomohl, ale nezničil by mi plány tolik jako trestný čin. *Do prdele, vážně nad tímhle přemýšlíš?*

„Pojedu s tebou,“ řekl jsem nakonec.

Úleva, která se jí zračila v úsměvu, mě zahřála u srdce. *Dobré rozhodnutí pro ni. Špatné pro tebe.*

Přikázal jsem hlasu ve své hlavě, aby zmlknul, a následoval ty dva do temné chodby. Vstoupili jsme na začátek fronty na lístky, kde nikdo nečekal. Jako by se lidé na chvíli zastavili.

„O všechno jsem se postaral,“ ujistil Malý John Pennu. „Už jsme prošli kontrolou zavazadel, takže na ty padáky nepřijdou. Tady jsou lístky. Zkontroluj si, že ten tvůj je nahoře. Chlápek z obsluhy už ho označil. Přeskočí bezpečnostní kontrolu u tvé skupinky a zbytek je už na tobě. Budu parkovat hned vzadu. Až přistaneš, zbav se těch padáků – nemají takovou cenu jako ty.“

„Rozumím,“ přitakala Penelope a vzala si od něj lístky.

„Jsi si tím jistá?“ přesvědčoval se Malý John.

„Ne,“ odpověděla a já si všiml, že zavrtěla hlavou. „Ale jestli chci být zase sama sebou, musím to udělat. Musím na sebe přestat být tak opatrná. Svoje místo v dokumentu si musím zasloužit. Buď to zvládnou, nebo si nezasloužím být Odpadlíkem.“

„To je přece blbost.“

„Je to pravda.“ Naklonila se a políbila ho na tvář. „Díky. Dokážu si představit, co sis od nich musel vyslechnout. Uvidíme se dole.“

„Jen buď opatrná a... on ať se nezabije.“ Otočil se a nechal nás stát ve dveřích vedoucích na plošinu.

Hluk z chodby mi prozradil, že se lidé znovu staví do fronty a blíží se k nám. „Pojďme,“ řekl jsem, položil jí ruku na dolní část zad a vedl ji ke dveřím. Nebylo to nic, co bych běžně nedělal na rande, ale i tenhle nevinný dotek probudil mého ptáka.

Klid, chlape. Na to není čas. Rychle jsem ruku zase sundal.

Co to, sakra, dělám? Na to jsem se sám sebe ptal celou dobu, co jsme se blížili k obsluze a sledovali, jak do kabiny přímo před námi nastupuje nejméně deset lidí.

Penelope podala chlápkovi z obsluhy naše lístky a on na ni vytřeštil oči. Nakonec přikývl a vedl nás do průhledné kabiny, do níž by se pohodlně vešlo minimálně dvacet lidí. „Všimněte si,

že východ je na opačné straně," upozornil nás. „Celá jízda trvá asi půl hodiny, tak si to užijte. Vítejte na High Roller.“

Překročili jsme patnácticentimetrovou mezeru oddělující plošinu od kabiny a obsluha zavřela dveře, čímž nás uzavřela v tmavé, fialově osvětlené kouli. Když jsme začali stoupat, kabina se vůbec nehoupala.

Z obrazovek se okamžitě začaly ozývat žvásty o statistikách týkajících se ruského kola, ale stiskl jsem několik tlačítek a zvuk ztlchl. Napodobil jsem Penelope a položil batoh na podlahu, načež jsme se oba postavili k oknu a sledovali světla Las Vegas nad námi. Napadlo mě, že za okamžik se na ně budeme dívat z výšky.

„Dlužím ti vysvětlení," špitla a úplně mě tím zaskočila.

„Vysvětlení bych uvítal, ale já jsem se rozhodl. Ty mi nic nedlužíš.“ Jemně jsme se dotkli rameny a mě zasáhla stejná elektřina, kterou jsem cítil předtím. Vůbec jsem tu holku neznal, ale byla mezi námi šílená chemie.

„Tohle jsem ještě nikdy neudělala.“

„A co přesně? Base jump? Něco nelegálního? Nebo jsi ještě nikdy nepozvala cizího chlápka v baru, aby s tebou porušil zákon?“ Naprostá absurdita situace mi zvedla koutky úst.

Potichu se zasmála nádherným, něžným smíchem, jehož zvuk způsobil, že jsem ho chtěl okamžitě slyšet znovu. „Nikdy jsem nesbalila chlapa, natož někde v baru. A k tomu po tobě v podstatě chci, abys riskoval život s cizím člověkem, takže dneska je to pro mě hned několik poprvé.“

„Vážně? Mně se tohle stalo minulý týden v Seattlu," zažertoval jsem.

Tím jsem si zasloužil další úchvatný úsměv a tiché zasmání. Bože, ta holka byla opravdu mistrovské dílo. Její tvář měla klasické, téměř řecké rysy, s vysokými lícními kostmi, špičatým nosem a ústy, které přímo vybízely k ochutnání. A ty oči – světle modré s tmavšími skvrnkami – mě přiměly zírat mnohem déle, než bylo nutné.

„Kolik ti vlastně je?“ prohodila.

„Dvacet sedm. Bojíš se, že jsem nezletilý?“

„Ne, spíš jsem se bála, jestli už nejsi v důchodu.“

„Au,“ zasmál jsem se.

Pomalů jsme stoupali k lasvegaské obloze a ona přitom pozorovala budovy, jak jsme míjeli jednotlivá patra. „Nemůžu uvěřit, že jsem to udělala.“ Několikrát jí pípнул mobil, než se jí ho podařilo vytáhnout z kapsy. „Sakra,“ zaklela potichu a začala si procházet zprávy.

„Problémy?“

Četla si esemesky, když vtom jí přišla další. „Pax. Leah. Pax. Landon. Rachel. Nick. Do háje. Vědí, že jsem tady.“

Do jejích očí se vkradla panika a já jsem si všiml, jak si bezděčně skousla ret.

Podíval jsem se na hodinky. „Dobře, máme asi deset minut, než dosáhneme vrcholu.“

„Jasně,“ přitakala, aniž by zvedla oči od zprávy.

„A je pravděpodobné, že až přistaneme, už tě nikdy neuvídím.“

Překvapeně ke mně vzhledla. „Až *my* přistaneme?“

„*Pokud* s tebou skočím,“ upřesnil jsem. „Jde o to, že jsi tady nahoře s někým, koho jsi potkala asi tak před hodinou v baru, i když zjevně máš v životě lidi, kterým na tobě záleží. Nic mi do toho není, ale v téhle rovnici něco chybí.“

Podívala se na mě, pak na nebe, načež vypnula telefon a strčila ho do zadní kapsy kalhot. „Vůbec mě neznáš.“

„A možná proto ti to můžu říct.“ Napadlo mě, že s tou holkou asi vážně budu muset skočit, jestli chci, aby se mi otevřela. Něco ji szíralo a bylo jasné, že žádnému adresátovi těch záhadných esemesek se svěřit nehodlá. Podíval jsem se za sebe na batoh, který ležel na podlaze. „Jak jsi smotala ta lana?“ Jestli jsem vůbec měl zvažovat, že z tohohle ruského kola skočím, potřeboval jsem vědět, že tam opravdu je padák.

„Klasický vzor osmičky.“

„Žádné primární uložení?“

„A žádný posuvník.“ Pokrčila rameny.

„Počkej. Žádný posuvník *ani* žádné primární uložení?“

„Odstranění posuvníku nám umožní rychlejší otevření a při výšce sto sedmdesát metrů...“

„Budeme potřebovat každou vteřinu,“ dokončil jsem. Bude-me padat jen pár sekund. Kdyby tam na nás po přistání čekal Malý John, kdyby se nám povedlo zbavit se padáků, kdyby nás ty kšiltovky ochránily před kamerami... možná by nás nemu-seli chytit.

„A uložení by znamenalo další zbytečný krok při rozložení,“ dokončila Penelope.

„Jsi v tom fakt dobrá, co?“

Koutky jejích úst se zvedly. „Jsem velmi dobře placená ex-trémní sportovkyně. Nebo... alespoň jsem byla,“ dodala téměř šeptem.

„A teď už nejsi?“ Střelila po mně pohledem a já jsem zvedl ruce, jako bych se vzdával. „Hele, mám jen jednu noc, pár minut v tomhle našem jediném setkání, abych se tě pokusil pochopit.“ *Abych se ti pokusil pomoci.*

„Musíš pochopit všechno?“

„Ano. Mám trochu problém s tím, že potřebuju mít všechno pod kontrolou.“ *A taky mám hrdinský komplex, tedy alespoň podle babičky.*

Cítil jsem na sobě její pohled, ale přitom jsem dál upíral oči na obzor, nad který jsme konečně pomalu stoupali.

„Před pár měsíci jsem se zranila,“ řekla a zkrřížila ruce pod prsy.

Vynaložil jsem obrovské úsilí, abych zůstal zticha. Potřebo-vala, aby ji někdo vyslechl, ne aby jí skákal do řeči. Moje sna-ha byla nakonec odměněna, když si povzddechla a pokračovala.

„Moje skupina – ostatní sportovci – jsme spíš rodina než přátelé. Jeden z mých opravdu dobrých kamarádů, Nick, ochr-nul, když dělal na novém triku, a moje sestra... ona ho milovala.

A když od sebe začal všechny odhánět, zlomilo ji to. Natáčeli jsme dokument, hlavně proto, abychom pomohli Nickovi prosadit se v oboru vytváření kaskadérských kousků, ale od začátku bylo všechno špatně. Někdo manipuloval s vybavením, došlo k pár zraněním a Leah málem umřela,“ zašeptala. Otrásla se a zhluboka se nadechla. „Brooke – moje sestra – se snažila ublížit Paxovi, ale místo něj jsem to odnesla já, díky bohu. Rozdrtila jsem si nohu.“ Otočila kotníkem. „Už měsíc mám dovoleno vrátit se do sedla, ale místo toho, abych byla nadšená, požádala jsem o ortézu. *Žadonila* jsem, aby mě nechali mimo hru.“

„Proto teď nejsi se svými přáteli?“

„Jsou v Aspenu na X Games. Chtěla jsem letět s nimi, ale nedokázala bych se na ně dívat a přemýšlet, jestli někdy budu mít odvahu to zkusit znovu. Musela jsem to nejdřív sama zjistit, a kdybych se jim svěřila, chtěli by mě vodit za ručičku a radili by mi, abych se vrátila po krůčcích.“

„A ty nejsi typ holky, co by na to šla pomalu?“

Obrátila oči v sloup a já se zasmál nad tím dvojsmyslem, který mi došel až po chvíli. Zřejmě moje podvědomí přicházelo s vlastními nápady, což bylo pochopitelné, vzhledem k tomu, jak sexy byla. Ale křivky jejího těla mě sem nahoru před potenciálně nejbláznivější rozhodnutí mého života nedostaly. Byl to zlomený pohled v jejích očích, který se objevil pokaždé, když na chvíli ztratila ostražitost.

„Jsem typ holky, co nejdřív skočí a až pak zkoumá, jak je voda hluboká,“ odušila. „Od té doby, co jsem si sedla na Paxovu první motorku a pak požadovala svou vlastní, se nebojím létat ani padat. Jestli to dokážu, možná ta holka ve mně ještě je.“ Poklepala si na hrud. „Když to zvládnou, budu o krok blíž k tomu, abych se mohla podívat na svou motorku, aniž by se mi zvedl žaludek.“

Věděl jsem, že kdyby se v ní ta dívka pořád neskrývala, nestála by tu se mnou. Byla by dole na zemi. Ale já jsem nebyl ten, kdo potřeboval přesvědčit – to ona.

Přikývl jsem a zhluboka se nadechl. *Vypadá to, že skočíš.*

„Máš dobré právníky, kteří nás z toho dostanou, že jo, extrémní sportovkyně?“ přesvědčil jsem se a sáhl po batohu.

„Ty nejlepší,“ ujistila mě. „Kromě toho, jak jsem řekla, je to jen přestupek, a stejně nás nechytí.“

„Jak moc si tím jsi jistá?“ zeptal jsem se a prohlížel si batoh. Kéž bych tu měl místo, abych ho mohl rozbalit a znovu sbalit, pro klid vlastní duše. *Skoč, nebo ne, žádné váhání, pamatuješ? Věř jí, nebo ne. Pomoz jí, nebo sed' na zadku.*

„Vyjde to a pak si spolu dáme láhev dobrého šampaňského,“ odvětila s úsměvem, který mi vyrazil dech.

„Tak já ti teda věřím.“ Pár cvaknutí a byl jsem v postroji, utahoval jsem popruhy a upravoval si helmu, načež jsem si sroloval rukávy, abych si co nejlépe ochránil paže.

Kabina se zvedla nad většinu kasin kolem nás. „To je nádhera,“ vydechla ohromeně. Pohledem přejela po panoramatu města a lehce se opřela rukama o sklo.

„Jo. Krásný výhled.“ Ani na vteřinu jsem z ní nespustil oči.

Všimla si toho, podívala se mým směrem a začervenala se.

„Už je skoro čas.“ Ukázala na monitor, který říkal, že jsme jen minutu od vrcholu.

Zamířila na opačnou stranu kabiny a otevřela dveře s mnohem menším úsilím, než bych čekal. Rychle jsem rukávem ze skla setřel její otisky prstů.

Stoupl jsem si vedle ní a podíval se na skoro prázdné parkoviště pod námi. Do tváře mě šlehl vítr a ledový lednový vzduch mi dokonale vyčistil hlavu.

„Musíš se vyhnout tomu stromu,“ řekla a ukázala prstem.

„Dávej pozor na ten sloup.“

„Bože, miluju ten pocit,“ hlesla, jako by tu myšlenku nechtěla vyslovit nahlas.

„Ten adrenalin?“ hádal jsem.

„To očekávání. Boj, který tiše zuří v mém těle mezi tím, co chci udělat, a tím, co vím, že není bezpečné. Jak se mi svírá žaludek

a srdce začne bušit. Ten moment, kdy rozhodnutí je ještě na mně.“

Věděl jsem přesně, o čem mluvím, protože jsem to zažil – právě jsem to prožíval. Byl to moment, kdy jsem stál na okraji něčeho úžasného a rozhodl se skočit.

Zvedla hlavu a připnula karabinou statické lano k ocelové tyči nad dveřním rámem. Udělal jsem totéž a pak ustoupil, abych zkontroloval naši polohu na monitoru. „Je čas.“

Posunula chodidla na samý okraj kabiny, její černé tenisky Vans kontrastovaly s kovovou deskou. Pak zavřela oči, zvedla tvář k obloze a já jsem pozoroval, jak její rysy zalila čistá radost.

Okouzlující. Ta dívka, již hledala, byla blíž, než si uvědomovala.

„Uvidíme se dole,“ řekla s úsměvem o síle tisíce megawattů a skočila.

Byla naprosto nebojácná, a i kdybych neměl padák, možná bych skočil jen proto, abych jí byl nablízku – tolik mě přitahovala.

„Jeď do Vegas, říkali. Bude to sranda, říkali,“ zamumlal jsem.

Počítal jsem dvě celé vteřiny, sledoval, jak se jí otevřel padák, a pak jsem vykročil do prázdna.

P E N N A

LAS VEGAS

Sakra. Zvládla jsem to.

V žilách se mi rozproudil adrenalin, který ještě umocnil příval euforie, jež zaplavila všechny mé smysly. Zvládla jsem to. Pořád jsem to byla já.

Možná jsem utržila nějaké šrámy, byla tak trochu rozbitá, ale pořád jsem byla sama sebou. Dokud jsem nepřišla o tohle, všechno ostatní dávalo smysl. I kdybych to nedokázala před kamerami nebo na rampách s ostatními Odpadlíky, tahle chvíle patřila jen mně.

Země se řítila směrem ke mně, padák zpomaloval sestup, ale ne natolik, aby mi přistání ulehčil až příliš. Vyhnula jsem se sloupu veřejného osvětlení, minula strom a srovnala to s parkovištěm, kde už čekal Malý John. Pak jsem pokrčila kolena a v běhu se setkala s asfaltem, kterým mě země přivítala zpátky.

Otočila jsem se a okamžitě začala pátrat po Cruzovi, načež jsem málem hlasitě vydechla úlevou, protože přistál asi pět metrů napravo ode mě. Naše pohledy se v tlumeném světle setkaly a já pochopila, že mezi námi proběhlo něco hmatatelného a přitom nepopsatelného.

Naše chvíle však rychle pominula, a když bylo po všem, spěchala jsem posbírat padák, než na místo dorazí ochranka. Věděla jsem, že tohle neutajíme.

„Zahod' ten padák!“ křičel Cruz, který už běžel mým směrem, svůj padák dávno odříznutý.

Malý John hlasitým smykem zastavil auto přímo před námi.

„Zvládnu to!“ řekla jsem a posbírala látku do náruče.

Cruz mě otočil v náruči a odepnul mi postroj. „Musíme zmizet. Zbav se toho padáku.“

Sice nezvýšil hlas, ale jeho tón byl nesmlouvavý. „Dobře,“ přitakala jsem, jako by to za mě už dávno nerozhodl on. Měl pravdu – na padácích nezáleželo. Neměly na sobě žádné identifikační znaky, a tudíž by nás podle nich nikdo nemohl vystopovat.

Vzal mě za ruku, táhl mě k autu a prudce otevřel dveře. Zapadla jsem na zadní sedadlo a posunula se za Malého Johna, načež Cruz vklouzl vedle mě.

„Jed!“ zakřičela jsem, když se dveře s bouchnutím zavřely.

Malý John se rozjel a vyrazil přes parkoviště opačným směrem, než se nacházel náš hotel. Cruz zatínal čelist, a když se otočil, aby viděl na cestu za námi, svaly se mu napínaly. „Zatím v pohodě,“ oznámil Malému Johnovi.

„Fajn, fajn,“ zamumlal Malý John v odpověď.

Jeli jsme v tichosti, nepřestávali sledovat okolí a vlna adrenalinu pomalu doznívala. Asi o pět minut později vjel Malý John do obytné čtvrti a zastavil. „Malý moment,“ řekl a vyskočil z auta.

„Páni,“ řekla jsem, protože mě nenapadlo jiné slovo, které by dokázalo vystihnout to, co se právě stalo.

„Tak nějak,“ přisvědčil Cruz, rozepnul si přilbu a prsty si pročísl vlasy.

Malý John se vrátil do auta. „Tak jo, poznávací značka je zpátky, můžeme vyrazit zpátky do hotelu. Jak se cítíš?“

Rty se mi rošťácky zvlňily. „Rebelsky.“

„Díky bohu,“ ulevilo se Malému Johnovi a plácl rukama do volantu. „Jestli jsi zase zpátky, stálo to za to.“

„Jo,“ přitakala jsem tiše. Probudil ve mně skok z ruského kola spící Rebelku? Měla jsem pocit, že ano. Vzrušení, které se mě

zmocnilo, a dokonce i pocit, že jsem překonala nejen mizivou šanci na úspěch, ale taky své vlastní očekávání, to vše bylo stejné jako dřív. Ale byla jsem připravena vrátit se do opravdové hry? Jezdit na motorce? Natáčet?

„Bobby se posere, až zjistí, že jste to nenatočili.“

„Tohle bylo pro mě, ne do dokumentu. Letos jsem se už jednou rozbila před zraky celého světa a dovolila mu ten záběr použít. Tenhle si nechám pro sebe.“

„A co tvoje smlouva?“ zeptal se, když jsme přijížděli ke vchodu hotelu Bellagio.

„Smlouva uvádí, že může natočit jakoukoli extrémní sportovní aktivitu, které se účastním a která je sponzorována Odpadlíky. Což v tomto případě... neplatí.“

„Každopádně se těším, až jim to zavolám.“

Naklonila jsem se dopředu a objala ho přes sedadlo. „Díky. Víím, že jsi mi tohle nechtěl dovolit, a doopravdy si toho vážím.“

Poplácal mě po ruce a pak ji stiskl. „Pro tebe cokoli, Penno.“

„Takže mě zítra necháš si přispat?“

Zasmál se. „Tak na to zapomeň. Letíme v poledne. V osm tě vyzvednu na pokoji, tak buď připravená.“

„Budu.“ Malý John zaparkoval před vchodem a já ho políbila na tvář. „Uvidíme se ráno!“

Cruz mi podržel dveře a já jsem vyklouzla ven. Byl napjatý a jeho oči se soustředily na vše ostatní kromě mě. Když jsme vcházeli dovnitř, položil dlaň na má bedra a já ji nesetrásla. Místo toho jsem si vychutnávala jeho dotek a přála si, abych se k němu mohla přivinout blíž.

Jaká ironie – konečně jsem našla někoho, ke komu mě to nevysvětlitelně táhlo, a mohla jsem s ním strávit už jen třicet vteřin.

K výtahu jsme došli mlčky, nevšímali si hluku, který vycházel z kasina. Dveře se zavřely a uvěznily nás v kabině v napjatém tichu. O čem si tak povídat s cizím člověkem, se kterým jste právě uskutečnili velice nelegální seskok z ruského kola? Navíc jsem

si nevěděla rady s tím, jak se mi z něj podlamovala kolena, jak mě jeho vůně vábila, abych se k němu přitulila.

Co to se mnou, sakra, bylo?

„Takže...“ Snažila jsem se vymyslet, co říct, a když jsme oba stiskli čísla našich pater, hlas se mi vytratil.

„Jsi blázen,“ prolomil ticho Cruz, když se na mě konečně otočil a hltal mě nádhernýma očima, z nichž bych mohla na místě roztát. „Ale to ty víš, že? Jsi šíleně sexy – ne, výjimečně nádherná –, chytrá, silná, neuvěřitelně přitažlivá, ale tak trošku magor.“

„Ano,“ zašeptala jsem, zatímco výtah dál stoupal.

Zamrkal a já si všimla, že zvedl koutky úst, aby se jeho úsměv vzápětí zase vytratil. Zavrtěl hlavou, jako by nemohl uvěřit, že jsem to přiznala. Jenže jak bych to mohla nepřiznat? Nebyla jsem si jistá, že by se našel někdo, kdo by zvládl to, co Odpadlíci, a neztratil přitom alespoň kousek zdravého rozumu.

O tom svém jsem v poslední době uvažovala čím dál častěji.

„Nikdy jsem nepotkal nikoho, jako jsi ty,“ řekl něžně, když se blížilo jeho podlaží. Měla jsem asi pět vteřin, než mi zmizí nadobro.

„To proto, že nikdo takový není,“ řekla jsem upřímně. „Se stoprocentní jistotou můžu říct, že jsem původní členka Odpadlíků – jsem originál.“ Zasmála jsem se malé slovní hříčce, kterou nemohl pochopit.

Výtah s cinknutím zastavil na jeho podlaží. Čas vypršel.

„To tedy jsi.“

Žaludek se mi sevřel, když vyrazil ke dveřím výtahu a za ním se rozprostřel výhled na dlouhou chodbu.

Napadlo mě, že už ho nikdy neuvidím.

Co když s nikým už nepocítím takové spojení jako s ním? Co když byl jediným mužem, k němuž jsem dokázala něčím zahořet? Co když jsem právě přicházela o něco, co se člověku stává jednou za život, protože se ironicky bojím skočit do toho po hlavě?

A to *co když* jsem nemohla připustit.

Natáhl se ke dveřím, podržel je otevřené a pohlédl na mě přes rameno. „Díky za dnešní večer. Nikdy na něj nezapomenu.“

Ani já ne... a nebyla jsem ještě připravená, aby skončil.

„Byl jsi někdy ubytovaný v podkrovním apartmá?“ vypadlo ze mě dřív, než mě mozek stihl zastavit.

„Bohužel, takovou zkušenost nemám,“ odpověděl, a když očima sklouzl k mým rtům, jeho pohled potemněl.

Panebože, já to opravdu udělám. Žaludek se mi svíral víc než před posledním ročníkem X Games.

„A nechtěl bys to zkusit? Stejně ti dlužím šampaňské.“ Doufala jsem, že můj roztřesený hlas zní podmanivě a svůdně.

Linie jeho zad se napjaly.

„Nemusíš se bát, je to opravdu můj pokoj. Všechno je legální, a dokonce tě ani nebudu nutit, abys skákal z okna.“

Pomalů se otočil, takže jsme se ocitli tváří v tvář a rukou stále držel dveře výtahu, aby se nezavřely. Čím déle se na mě díval, tím rychleji mi v žilách proudila krev, zrychlovala v mém břiše a já jsem cítila vlhko až na stehnech. Jak mě mohl pouhý pohled tak rychle a dokonale vzrušit?

„Penelope...“ vyslovil mé jméno napůl prosebně, napůl jako modlitbu.

„Vím, co říkám,“ ujistila jsem ho. Byla jsem si moc dobře vědoma, že mi osud nadělil jen tuhle jedinou noc s tímhle mužem a že zítra mi z něj zbude jen vzpomínka, ale bylo to lepší než přemýšlet, co by bylo, *kdyby*.

„Jsi si jistá?“ Udělal krok vpřed a dveře výtahu se za jeho širokými rameny zavřely. Když ke mně přistoupil, až jsem měla v zorném poli jen jeho, rozbušilo se mi srdce a já dokázala myslet jen na to, jaké by to asi bylo, kdybych se ho mohla dotýkat.

Přikývla jsem, ale on zavrtěl hlavou.

„Potřebuju slyšet to slovo.“ Nakláněl se ke mně a jeho dech voněl tak sladce. Když se výtah znovu rozjel nahoru, uvědomila jsem si, že naše rty od sebe dělí pouhé centimetry.

Bože, když byl tak blízko, skoro jsem nedokázala myslet. Vyčkávavě se na mě díval a v jeho pohledu se odráželo víc než jen náznak touhy. Za normálních okolností bych každého muže právě v tuto chvíli zarazila, ale tohle se zcela vymykalo mým dosavadním zážitkům. Cruzova zjevná touha ve mně vyvolávala pocit síly, okouzlení a vzrušení — bzučení sladké elektřiny.

Nechtěl mě jen jako trofej – vždyť ani nevěděl, kdo jsem.

Opravdu chtěl právě *mě*.

„Ano,“ řekla jsem konečně a vyjádřila tím souhlas nejenom jemu, ale i sama sobě. Pro jednu v životě jsem se rozhodla odvázat a kašlat na následky.

Jeho ústa se něžně dotkla mých, jako by tím gestem ještě jednou žádal o svolení, které jsem mu už dala slovy. Naše rty se setkaly v jemném pohlazení, které mě donutilo postavit se na špičky a dožadovat se pokračování. Byl to polibek, který rozlil do mých končetin signál a tím probudil veškerá nervová zakončení. Byla to první kapitola milostného románu, okouzlující úvod, který mě přiměl hladově obracet stránky – a už teď jsem byla na jeho chuti závislá.

S úsměvem se odtáhl a důkladně si prohlédl můj obličej, jako bych byla nějaké umělecké dílo – a já jsem si tak v tu chvíli rozhodně připadala. Než stačil cokoli říct, ozvalo se cinknutí, které oznamovalo, že výtah dorazil do patra, kde jsem byla ubytovaná. Vzala jsem ho za ruku a vedla ho pečlivě vyzdobenou chodbou ke svým dveřím. Když jsem ze zadní kapsy kalhot vytahovala klíč, ruka se mi mírně trásla a já minula zámek. Akorát jsem ho přejela z boku. *Taková já jsem dračice, která ovládá svou sexualitu.*

Cruz svou silnou a hřejivou dlaní zakryl mou a přitom mi rty laskal ušní lalůček. „Nemusíš otevírat ani mě zvát dovnitř, Penelope.“

Bože, zbožňovala jsem způsob, jakým vyslovoval moje jméno. Sotva jsem dokázala potlačit chvění, které mi přeběhlo po páteři. Rychlým a sebevědomým pohybem jsem odemkla dveře.

Jakmile na nich zablikalo zelené světýlko, vzala jsem za kliku, vstoupila do apartmá a přes rameno se ohlédl na překrásného muže, který zůstal stát na prahu. „Potřebuješ pozvánku?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ odpověděl a dlaněmi se zapřel o rám dveří, jako by se snažil držet zpátky.

Bylo to tady. Opravdu jsem se chystala pozvat cizince do svého pokoje? Do své... postele? *Nemůžeš tvrdit, že někoho znáš, dokud s ním neskočíš.* Kolikrát už jsem tohle říkala novým členům Odpadlíků?

Z Cruze, který pořád stál ve dveřích a čekal, jak se rozhodnu, sálala čistá sexuální energie. V očích se mu odrážela bouřlivá kombinace touhy a trpělivosti. Něco mi říkalo, že v posteli bude stejný — rozvázný, důkladný a naprosto pohlcující.

Poprvé v životě jsem zatoužila být pohlцена.

„Pojď dál,“ vybídla jsem ho jemně.

Odrazil se od rámu dveří, udělal tři kroky mým směrem a rázem jsem se ocitla v jeho náruči. Jednou dlaní mě držel kolem pasu a do druhé vzal můj obličej. Dveře se za ním zavřely ve stejném okamžiku, kdy se jeho ústa setkala s mými. Tento polibek nebyl lehkým pohlazením jako náš první. Jazykem mi přešel po spodním rtu a pak pod něj položil palec. Lehounce zatlačil a já se mu otevřela. Jazykem horkým a neodbytným vklouzl dovnitř a třel se o ten můj tak zkušeně, že jsem ho po prvních pár vteřinách chytila za košili.

Stále se posouval vpřed a nutil mě couvat, až jsem se zadkem dotkla stolu, který stál za gaučem. Na zem s mrzutým žuchnutím dopadla váza. Cítila jsem na svých rtech jeho úsměv a na setinu vteřiny ho napodobila, ale on se pak znovu zmocnil mých úst a rukou mi zajel do vlasů. Naklonil hlavu a líbal mě hlouběji, až se celý můj svět omezil na vnímání jeho rtů na mých, šimravé napětí, které mnou proudilo, a bezhlavé nutkání být mu ještě blíž.

Nepřestával mě líbat. Vůbec na mě netlačil, ale bral si vše, co jsem mu nabízela. Jeho chuť mě zbavovala rozumu, byla temná a bohatá – stejně jako jeho vůně. Prsty jsem přejela přes jeho zatáté břišní svaly, načež jsem mu obtočila paže kolem krku, a když si mě přitáhl blíž, přitiskla jsem se mu nadry na hrud’.

Chtěla jsem víc – potřebovala jsem víc toho sladkého pálení, které vzplálo v mém břiše. Zmocnila se mě zoufalá, drásavá touha cítit jeho kůži na své. Bradavky se mi vztyčily a citlivě vnímaly každý dotek látky. „Ložnice,“ zašeptala jsem.

„Kde?“ zeptal se a jemně skousl můj ušní lalůček.

Panebože. To byl úžasný pocit.

„Touhle chodbou.“ Ukázala jsem mu cestu kývnutím hlavy, protože jsem ho odmítala pustit.

Zvedl mě za zadek a skutečnost, že to učinil bez jakékoli námahy, mě vzrušila ještě víc. Když se jeho ústa vrátila k mým, obtočila jsem mu nohy kolem pasu a nechala se odnést chodbou do ložnice. Závěsy byly roztažené, a zatímco mě pokládal na měkký přehoz, světlo proudící zvenčí změkčovalo ostré rysy jeho tváře. Cruz byl nádherný, živelný, dokonale přitažlivý – a téměř animální, ale vidět ho, jak se nade mnou tyčí, bylo jako z jiného světa.

Ústy sklouzl po mé čelisti, a když mi drobnými polibky pokrýval šíji, musela jsem zatajit dech. Poté lehce nasál citlivý kousek mé kůže, já jsem vzdychla a zabořila mu prsty do hustých tmavých vlasů, abych si ho udržela u sebe.

Když se uvelebil mezi mými stehny, připadala jsem si jako opilá, omámená jeho ústy, vůní, váhou. V tu chvíli jsem pochopila přitažlivost sexu, touhu po intenzivní rozkoši, která přemáhala všechny mé smysly. Těch několik ostýchavých polibků, které jsem předtím zažila, se s Cruzem absolutně nedalo srovnat. Líbání s ním ve mně vyvolávalo pocity hraničící s šílenstvím – když mi teď dával polibky na klíční kost, vytratila se ze mě i poslední špetka zdravého rozumu a já se proměnila v bytost poháněnou čistou fyzickou potřebou.

Kůže. Chtěla jsem cítit jeho kůži na své, prsty přejíždět po obrysech svalů, které jeho obepnutá košile nejenom naznačovala. Zatáhla jsem za její látku a on se posadil na kolena, takže mi nohy spadly z jeho boků a stehna se rozevřela. Na rtech mu probleskl úsměv, načež se natáhl za hlavu a plynulým pohybem ze sebe košili strhl.

Pohlédla jsem na naprostou dokonalost jeho trupu a srdce se mi zastavilo. Na vyrýsované chlapy jsem byla zvyklá, ale Cruz představoval ten nejdokonalejší exemplář muže, jaký jsem kdy viděla. Natáhla jsem se po něm, prsty přejížděla po hlubokých zářezech jeho svalnatého břicha a zkoumala spletnice svalů, které tvořily jeho trup. Na křivce bicepsu se mu vyjímalo tetování Airborne, ale zbytek byl bez poskvrny – jen opálená samotová kůže, kterou jsem toužila ochutnat ústy.

„Ty...“ Zavrtěla jsem hlavou, protože jsem nedokázala nalézt vhodná slova, a jazykem jsem si přejela po rtech napučených od polibků. „Jsi neuvěřitelný.“

„To samé jsem se právě chystal říct o tobě,“ přiznal a hladil mě mezi řadry, aniž by se dotkl ztuhlých vrcholků. „Možná jen trochu neslušněji.“

Mé prsty se ovinuly kolem stříbrného řetízku, který mu zdobil krk. Visel na něm medailonek, který tak akorát pasoval do mé dlaně. Přitáhla jsem si ho blíž k sobě a on se sklonil, aby mi mohl jemně skousnout spodní ret.

„Jak moc neslušné to bylo?“ zeptala jsem se a vzrušeně oddechovala.

„Přímo nemravné,“ odpověděl mému krku a posouval se po něm níž.

Napadlo mě, že jestli se mě brzy nezačne pořádně dotýkat, asi to nepřežiju.

Když mi rukama přejel po hrudníku, prohnula jsem se a on, jako by mi četl myšlenky, uzavřel v dlaní jedno mé ňadro. Když mi pak palcem přejel po bradavce, zasténala jsem a najednou si připadala jako z gumy. Boky jsem se pohybovala proti těm

jeho, a když jsem středem těla přejela po jeho tvrdé délce, po místu, kde se naše těla setkávala, oddělená jen několika vrstvami látky, sykl.

Bože, *chtěla jsem to*, a přestože ten pocit byl pro mě nový, vítala jsem ho jako každou novou zkušenost s dychtivostí. Bylo mi jednadvacet let, a jestli je tohle jediná chvíle, kdy pocítím takovou touhu, pak jsem se jí hodlala chopit a držet tak dlouho, jak to jen půjde.

„Cruzi,“ zasténala jsem, když přiložil ústa k mému nadru a zuby přejížděl po mém těle přes látku trička a podprsenky. To tření bylo úžasné, a přestože se mě od pasu dolů ještě ani jedinkrát nedotkl, přesně tam se shromáždil pocit, který mě přiměl zatahat ho za vlasy.

Zmocnil se mě neklid. „Prosím,“ zažadonila jsem a prohnula boky, abych se o něj mohla třít.

„Řekni to ještě jednou,“ zavrčel tiše a má stehna zalila vlna horka.

„Prosím,“ zopakovala jsem s vědomím, že potřebuju víc, a on mi to může dát.

Zvedl se nade mnou, až se naše pohledy spojily. „Mé jméno, Penelope. Vyslov mé jméno. Někdo tak krásný, tak opojný jako ty mě rozhodně nemusí prosit. Obzvláště když jediné, co chci, je uctívat každický kousek tvého těla.“

Páni. Při těch slovech a zuřivé touze, která se mu zračila v očích, jsem úplně roztála. Připadala jsem si s ním přitažlivá jako nějaká mocná siréna. Rty jsem lehce přejela přes ty jeho, načež jsem se trochu odtáhla, aby mezi námi vznikl alespoň kousek prostoru. „Cruzi,“ zašeptala jsem.

Když se zmocnil mých úst a vnikal do nich jazykem, z hrudi se mu vydral tlumený zvuk. Líbal mě stejně, jako jsem chtěla, aby se zmocnil mého těla – jistými a mocnými pohyby, které z něj vyždímají každický kousek rozkoše.

Začala jsem se znovu třít boky o jeho tělo – toužila jsem po nějakém tlaku, který by utišil potřebu, jež se ve mně bouřila.

Rozepnul mi knoflík u džínů a pak se opřel čelem o to mé. Když se poté náhle přestal hýbat, naše dechy se prolínaly.

„Ano,“ řekla jsem mu, protože jsem věděla, že to slovo chce slyšet. „Dotýkej se mě.“

Rukou vklouzl do mých rozepnutých kalhot a prsty hladil modrá krajková tanga, která jsem měla na sobě. Nikdy jsem nebyla tolik vděčná za to, že si potrpím na pěkné spodní prádlo. Pak se všechny myšlenky rozplynuly, protože odhrnul látku kalhotek na stranu, přešel mi prsty po pohlaví a ve stejnou chvíli se znovu zmocnil mých úst. Líbal mě bez dechu, zatímco jeho palec se nořil hlouběji a otíral se o můj klitoris. Přerušila jsem polibek zasténáním, jak mnou vzápětí projela rozkoš.

„Penelope.“ Vyslovil mé jméno jako zjevení, v úžasu, v úctě, a bořil tím obrannou zeď, kterou jsem si pečlivě vybudovala. V tu chvíli jsem nebyla Penna. Nebyla jsem Rebelka. Byla jsem Cruzova Penelope a to znamenalo... *všechno*. Naše pohledy se setkaly a já si uvědomila, že jsem nikdy v životě nezažila tak silné spojení s jinou lidskou bytostí.

Rukama jsem sklouzla na jeho ramena, a když mě hladil, zarývala jsem mu nehty do kůže. Zmocnila se mě zuřivá, všepohlující potřeba...

Buch. Buch. Buch.

Po chvíli jsem pochopila, že kdosi buší na dveře apartmá.

Oba jsme ztuhli. „Ty někoho čekáš?“ zeptal se. Dýchal sice klidně, ale v očích se mu zračila nepopiratelná touha.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, ale mohl by to být Malý John – možná se chce ujistit, že jsem v pořádku. Dej mi minutku.“

Když se ode mě Cruz odtáhl, proklínala jsem přehnanou starostlivost svých přátel. Zvláštní... už jsme se fyzicky nedotýkali, ale pořád ještě jsem cítila spojení, jako kdybychom s tím vůbec nepřestali.

Hladově mě sledoval, jak si zapínám džíny. Malý John by se zbláznil, kdyby viděl, že jsem si do pokoje přivedla cizího

chlapa. Na druhou stranu, právě teď mi Cruz připadal jako nejbližší člověk na světě.

Naklonila jsem se k němu, hluboce ho políbila a vychutnávala si jeho chuť, pohlazení jeho jazyka, laskání jeho rtů.

Vtom se znovu ozvalo bouchání. „Sakra,“ zaklela jsem. „Bude to jen vteřinka,“ slíbila jsem Cruzovi a vyšla z ložnice, zavřela za sebou dveře a doufala, že moje vlasy neprozradí, co jsem dělala.

„Už jdu,“ zavolala jsem, když ke mně dolehlo další bouchání. Napadlo mě, že jestli nezvaný návštěvník nepřichází oznámit, že někdo přinejmenším umřel, nejspíš zabiju já jeho.

Otevřela jsem dveře a spatřila vrátného, který tam stál, v očích zjevnou paniku. „Slečno Carstairsová, je mi to moc líto, ale tito pánové –“

Vtom se kolem něj protlačili dva policisté a pohled na jejich modré uniformy mě okamžitě přinutil vystřízlivět. „Penelope Carstairsová?“ zeptali se.

„Ano?“ Žaludek se mi sevřel nevolností.

„Budeme potřebovat, abyste šla s námi a odpověděla nám na pár otázek,“ řekl ten menší z nich, rychle mě otočil a škubl mi rukama za záda.

Do hajzlu.

„Au!“ uniklo mi a já okamžitě zadoufala, že to Cruz neuslyší a neprijde se podívat, co se děje. Kdyby zjistili, že jsem to já, kdo seskočil z toho ruského kola, šli by pak hned i po něm. „Mohu se zeptat, o co se jedná?“

Menší policista mě protáhl dveřmi a já si uvědomila, jak moc mě pouta studí. „Kde najdeme toho, kdo skočil s vámi?“ zeptal se, čímž mi vlastně odpověděl na mou otázku.

Pokrčila jsem ramený. „Netuším, ve kterém pokoji je ubytovaný, potkali jsme se v baru.“

Podezíravě přimhouřil oči a já se na něj usmála. Už dávno jsem se naučila, že nejlepší způsob, jak lhát, je říkat pravdu, co nejvíc to jde.

„Takže se k tomuto trestnému činu přiznáváte?“

Zachovala jsem si sladký úsměv. „Přiznávám, že bych ráda zavolala svému právníkovi.“

Tak a tím moje soukromé dobrodružství skončilo – už zase budu muset požádat o pomoc někoho jiného. Věděla jsem, že Pax a Landon mě za tohle zabijí. Na druhou stranu, když šlo o kaskadérské kousky, nic jako špatná reklama neexistovalo.

Policista nade mnou zavrtěl hlavou a jeho úšklebek prozrazoval patrné znechucení. Pak mě vyprovodil z místnosti směrem k výtahu. Když jsme sjížděli do přízemí a on pomocí vysílačky komunikoval se svými kolegy, měla jsem plnou hlavu Cruze a modlila se, aby ho nenašli.

Přemýšlela jsem, kterému právníkovi zavolám, a okamžitě zavrhla toho tátova – měl už takhle plné ruce práce s tím, co napáchala Brooke.

Proud mých myšlenek přerušilo cinknutí dveří výtahu. Vyšli jsme do přeplněného prostoru kasina a já jsem byla vděčná za to, že tady v Las Vegas musí být děvče odváděné policisty docela běžnou podívanou.

Když mě policista vedl dveřmi, u kterých mě Malý John ani ne před hodinou vysadil, sklonila jsem hlavu pro případ, že by mě přece jen někdo poznal. Našli mě neuvěřitelně rychle.

U jednoho ze dvou hlídkových vozů čekal další policista, a když jsem se k němu s úšklebkem na tváři přiblížila, otevřel mi dveře. „Takže, slečno Carstairová,“ řekl a jemně mi sklonil hlavu, abych se do ní nepraštila, když mě usazoval na zadní sedadlo, „až budete chtít příště provádět podobný nelegální trik, mohla byste se ujistit, že vaši polohu nezveřejnil na sítích nějaký přehnaně horlivý fanoušek.“

Ten klučina v lobby. *Sakra. Sakra. Sakra. Sakra.*

Zabouchl dveře a já jsem zůstala v hlídkovém voze na chvíli sama, načež oba usedli na přední sedadla. Napadlo mě, že tohle bude dlouhá noc, kterou pravděpodobně ani nepřežiju, až se to Pax s Landonem dozvědí.

Skutečnost, že to, co jsem provedla, bylo nelegální, mě ani tak netrápila. Nepochybovala jsem, že budu muset zaplatit pokutu, což jsem si samozřejmě mohla dovolit. Ale sakra, budu muset zavolat Brandonovi, Wilderovu upjatému bratrovi, který je příjemný asi jako osina v zadku. Už nás ale z podobných sraček tahal, když jsme to podělali.

Nebo možná ne. Hlavou mi problesklo, že bych to mohla zvládnout sama.

Začali jsme se vzdalovat od Bellagia, ale já si stačila všimnout, že ze dveří vychází další policista. Prudce jsem se otočila a natahovala krk – snažila jsem se je neztratit z dohledu, jenže pak jsme zabočili a oni se mi ztratili.

Ne, to ne. Teď už jsem se nebála, byla jsem naprosto vyděšená.

Musím zavolat Brandona.

V poutech totiž odváděli i Cruze.

C R U Z

LAS VEGAS

Podupával jsem nohou pod studenou kovovou deskou stolu ve výslechové místnosti, ruce, stále ještě v poutech, nehybně položené na jeho hladkém povrchu. V malé místnosti nebyly žádné hodiny, takže jsem nemohl odhadnout, kolik času jsem tam už strávil, ale vzhledem k tomu, že jsem měl hlad, mi bylo jasné, že to musely být už celé hodiny.

Hodiny od chvíle, kdy jsem si oblékl košili a vyšel se podívat na chodbu, abych zjistil, co Penelope tak trvá. Hodiny od chvíle, kdy mě přitlačili ke zdi, jako bych snad byl nebezpečný, a spoutali mi ruce za zády. Hodiny od chvíle, kdy mě odtáhli na tuhle stanici, zavřeli do této místnosti a okamžitě na mě zapomněli.

Žádný telefonát.

Žádný záchod.

Žádné informace o tom, kde je Penelope.

Penelope. Snažil jsem se na ni nemyslet – jen by mě to dohánělo k šílenství, když jsem jí odtud nemohl nijak pomoci, ale stejně jsem na ni nedokázal ani na vteřinu zapomenout.

Doufal jsem, že je v pořádku. Doufal jsem, že se nebojí. Ta žena měla páteř z oceli – to jsem věděl od první chvíle, co jsem ji uviděl –, ale bylo na ní taky něco křehkého, jako by celá ta